

Wild zwijn

Joan Kols

Ella de Vries en Rosie Bakker uit Amsterdam zijn twee hartsvriendinnen.

Ze kennen elkaar al vanaf de kleuterschool. Ze zijn begin vijftig en beiden gescheiden.

Hun exen zijn inmiddels met de tweede leg begonnen en zitten weer helemaal in de luiers.

Ella en Rosie hebben beiden een leuke baan en genieten van hun vrijheid, aangezien hun kinderen studeren en allemaal op kamers wonen. Dit weekend is het mooi weer en de dames besluiten vrijdagmiddag om naar de Veluwe te gaan.

Ella is vrijdagochtend hevig aan het googelen. ‘Glamping’ typt ze in. Ella en Rosie willen kamperen, maar dan wel met wat luxe om zich heen. Ze willen een lekker bed, een kitchenette en het liefst sanitair erbij. Want ’s avonds in het donker ver lopen voor het toilet vinden ze helemaal niets!

“Ja,” roept Ella. “Hebbes!”. Een luxe tent midden in de natuur in een dorpje dat Kootwijk heet. “Nog nooit van gehoord,” mompelt Ella tegen zichzelf. Ze pakt de telefoon en belt naar de camping. “Goedemiddag, u spreekt met Ella de Vries uit Amsterdam. Ik zie dat u een hele mooie luxe tent heeft met mooie bedden, een kitchenette en zelfs een eigen badkamertje. Is deze tent dit weekend toevallig vrij?” “U heeft heel erg geluk,” hoort Ella een mannenstem aan de andere kant van de lijn zeggen. De mensen die de tent gehuurd hadden, bellen net vanwege familieomstandigheden af. Dus ja, de tent is vrij dit weekend.” “Wat fijn,” roept Ella. “Dan wil ik hem graag reserveren voor twee nachten.” “Ik kom vanmiddag met een vriendin.” “Ik noteer uw naam en dan zie ik u vanmiddag,” zegt de mannenstem. Tot straks.”

Ella weet niet hoe snel ze Rosie moet bellen. “Hé Roosje, met mij. We hebben dit weekend een supermooie tent midden in de bossen. Het is gelukt. Pak je weekendtas maar in. Ik haal je om 12:00 uur op.” “Wat leuk,” jubelt Roos. “Waar gaan we naar toe?” Naar Kootwijk is het antwoord. “Kootwijk? Nooit van gehoord,” zegt Roos. “Maar des te leuker!”

Om klokslag 12:00 uur staat Ella bij Rosie voor de deur. Rosie sjouwt haar tas op de steile trap naar beneden. Hijgend komt ze bij de auto aan. Ze gooit de weekendtas op de achterbank en daar gaan ze, richting de Veluwe. Het is nog niet zo druk op de snelweg. Na een uurtje rijden ze Kootwijk in. Een prachtig klein dorpje met een echte brink met kerkje. Verder zien ze nog twee restaurants, ‘t Hilletje en de Brinkhof” waar Ella en Rosie later eventueel kunnen eten. Want de

dames hebben echt geen zin om te koken dit weekend. Vanuit het dorp rijden ze naar de camping. Bart, de eigenaar heet de dames van harte welkom en begeleidt ze naar hun tent.

Ze zijn sprakeloos! Zo'n mooie luxe tent hebben ze nog nooit gezien. En kijk dan! Er staan ook nog eens twee fietsen gereed. Hier houden ze het wel een weekend vol.

Op de tafel voor de tent staat een fles witte wijn in een wijnkoeler met twee glazen erbij.

Rosie ploft op de stoel, maakt de fles open en vult de glazen. "Kom Ella, ga lekker zitten.

Laten we proosten op een mooi weekend." Ook Ella ploft op een stoel en gelukkig heffen de dames het glas. Voor ze het weten is de fles leeg en hebben ze trek. Ze moesten eigenlijk nog boodschappen doen, maar autorijden naar een supermarkt kan nu niet meer.

Dat wordt dan maar uit eten. Ze bellen naar 't Hilletje op de Brink. Gelukkig hebben ze nog een tafel voor twee. Rosie vraagt aan Ella: "Zullen we fietsen naar 't Hilletje?" "Ja," zegt Ella, laten we dat doen. Het is maar 9 minuten fietsen." Door de bossen fietsen ze naar het dorp.

Het is een prachtige route. Ineens horen ze hard gestamp en gesnuif. Verschrikt stoppen Ella en Rosie. Ze kijken rond. Waar komt het geluid vandaan? Wat is het? "Wacht eens even," fluistert Ella en ze tuurt het bos in. "Het lijkt wel of daar achter die boom iets staat, maar ik kan het zonder bril niet goed zien. Rosie kijkt ook en ze raakt een beetje in paniek. "Het lijkt wel een mannetjeszwijn die alleen is. Hoe moet je op zo'n beest reageren?" "Blijf rustig," fluistert Ella. "Laten we zachtjes op onze fietsen stappen en heel rustig wegfietsen." Zo gezegd, zo gedaan. Langzaam fietsen ze weg en het gestamp en gesnuif wordt steeds zachter. Als ze niets meer horen, zetten ze het op een fietsen. Ze durven niet achterom te kijken en de dames wanen zich pas veilig als de brink in de verte te zien is. Nog een paar laatste meters en ze zijn er!

Uitgeput komen ze bij 't Hilletje aan. Met bezwete rode hoofden zetten ze hun fietsen weg en lopen ze het restaurant binnen. Een aardige jongedame heet ze welkom en brengt ze naar een tafeltje bij het raam. Ze vraagt wat ze willen drinken. "Doe ons maar een flinke borrel en een grote fles met plat water. Dat hebben we wel verdiend," zegt Rosie. "Komt voor elkaar mevrouw," zegt de jongedame. Ze komt terug met twee borrels en een fles water. De jongedame geeft ze de kaart en zegt: Onze specialiteit van vandaag is wild zwijn. Ella en Rosie kijken elkaar aan en beginnen heel hard te lachen. "Voor ons even geen wild zwijn!"